

som overlærerinde i byens pigeskole. Flertallet i skoleudvalget havde foreslået at ansætte én af byens flinke lærerinder i denne stilling, men byrådet forkastede forslaget, og én af byrådsmedlemmerne sagde bl. a. hin mindeværdige sætning, at „såvidt ham bekendt assisterede der også mandlige kræfter ved skolen, og det vilde da være uheldigt, om disse fik et kvindeligt overhoved.“

Og det kan man sige i et land, hvor der findes en kvinde, der har udmærket sig så meget som institutbestyrerinde som frk. Zahle!

Nej, det er uendelig langt fra, at kvinderne kan blive, hvad de vil, men det er, efter min mening, heller ikke hovedsagen, om kvinderne kan få embeder, blive håndværkere o. s. v., for jeg tror, som Ellen Key, at kvinderne — på enkelte undtagelser nær, som også skal have plads til at udfolde sine kræfter — ikke vil drive det til noget videre på de veje. Jeg tror, som alle gammeldags folk, ja, som alle indbildte modstandere af kvindesagen, at det er *kvindens kald at være moder*, og at det eneste, som virkelig kan kaldes kvindelighed, er *moderligheden*, og jeg tror, at der til dette kalds udførelse går en sådan mængde kræfter — åndelige som legemlige — at der ikke bliver nok tilovers til at konkurrere med mændene som embedsmænd, videnskabsmænd og håndværkere. Men dermed er kvindesagen sandelig ikke slået til jorden, som jeg syntes, Ellen Key altfor meget vilde gøre. Tværtimod! Er ægteskabet kvindens kald, gælder det fremfor alt om at gøre *hendes stilling i ægteskabet god og værdig*. Nu er det således, at mændene er så meget bedre end de love, de giver, så at kvinderne mærker i mange tilfælde ikke så meget til de slette love. Men de kvinder, som ikke er så lykkelige at leve i et godt og harmonisk ægteskab, de lider under lovene. Og hvor kan det være, at ikke enhver kvinde, selv om hun er lykkelig, pines af at leve under så uretfærdige, ydmygende love? Hostrup har skrevet sit skuespil „Eva“ for at åbne kvindernes øjne, men det blev kun en røst i ørken. Kvinderne finder sig rolig i de ydmygende love og forarges endogså på dem, som taler imod disse love. Dette kommer vist for en stor del af, at hustruen ikke kender lovene, men det er en fejl, som burde rettes. „Lovgiveren går ud fra, at hustruen er manden underordnet og skylder ham lydighed.“ Han „alene er rådig over de fælles midler“, han kan „unddrage hustruen midlerne